

РЕШЕНИЕ

№ 5634

гр. София, 20.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав,
в публично заседание на 18.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **10294** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗД).

Производството е образувано по жалбата на „Мундус Сървисиз“ АД със седалище и адрес на управление [населено място], срещу Решение № 341/26.09.2023 година на Комисия за защита от дискриминацията в частта, с която е установено, че дружеството-жалбоподател е извършило дискриминация под формата на преследване по признак увреждане спрямо Г. С. С. от [населено място] и е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева, на основание чл. 80, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗЗД.

Жалбоподателят твърди, че решението е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че в подадената от Г. С. жалба не са наведени конкретни твърдения за извършено преследване. Такива са наведени едва с жалбата от 20.04.2023 година, но не са обсъдени в мотивите на решението. Твърди, че решението е постановено при липсата на мотиви, тъй като в него се съдържат само цитати на правни норми, но не и установени факти и обстоятелства. Твърди, че органът не е изложил мотиви коя от формите на преследване е приел, че е извършена. Твърди, че органът неправилно се е позовал на презумпцията по чл. 9, ал. 1 от ЗЗД, при липсата на наведени твърдения и установени факти и обстоятелства. Твърди, че решението е постановено от ненадлежно формиран състав, тъй като докладчикът по делото В. С. не е участвала в проведените на 14.02.2023 година и 30.05.2023 година заседания, с което е нарушен

принципът за неизменност на състава, приложим по препращане от чл. 84, ал. 3 от ЗЗД. Твърди, че позоваването на становището на Териториална експертна лекарска комисия, че съкращаването на С. не би било целесъобразно, не обосновава извод за преследване. Твърди, че писмото, в което е посочило, че ще търси правата си, също не обосновава извод за преследване. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението в обжалваната част. Претендира направените пред Комисия за защита от дискриминацията и съдебната инстанция съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител, поддържа жалбата.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация – С. не изпраща представител. В писмени становища от 20.02.2024 година и 18.04.2024 година излага подробните си съображения за неоснователност на жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност, при отмяна на решението, прави възражение за прекомерност на изплатеното адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Г. С. С. изразява становище за неоснователност на жалбата. Твърди, че оспореното решение е законосъобразно.

Съдът, след преценка на събраните в хода на административното и съдебното производство писмени документи, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по жалбата на Г. С. С. от 31.05.2022 година с твърдения за извършена спрямо нея дискриминация „относно заплащането, което“ получава. Изложено е, че след завръщането и на работа, след претърпяна онкологична операция, работодателят и предложил трудовото правоотношение да бъде прекратено по взаимно съгласие с минимално обезщетение.

С Уведомление с изх. № 44-00-2009/08.06.2022 година, връчено на жалбоподателката на 13.06.2022 година, производството по жалбата е оставено без движение. Дадени са указания за уточняване срещу кого са наведените твърдения за извършено нарушение и за представяне на всички доказателства.

В заявление от 07.06.2022 година жалбоподателката е посочила, че има опит за прекратяване на трудовото и правоотношение, поради факта, че е поставена в по-малко благоприятни условия от останалите служители в дружеството.

С молба с вх. № 44-00-2092/15.06.2022 година жалбоподателката С. е уточнила, че е подложена на системна, целенасочена и умишлена дискриминация, тъй като получава по-ниско трудово възнаграждение от други служители в дружеството, заемащи същата длъжност, тъй като е болна от онкологично заболяване. Навела е твърдения, че има опити за прекратяване на трудовото и правоотношение. Представила е писмени доказателства и е направила искане за разпит на свидетел.

С Разпореждане № 420/05.07.2022 година е образувана преписка № 138/2022 година по описа на Комисия за защита от дискриминацията, разпределена на П. К., З. Д. и В. С..

Жалбоподателят „Мундус Сървисиз“ АД е уведомен за запоналото производство на 01.09.2022 година.

В писмено становище от 09.09.2022 година дружеството е изложило становището си по жалбата.

Съставен е Доклад-заключение от В. С., определена за докладчик по преписката.

За нсроченото на 14.02.2023 година страните са редовно уведомени.

Със Заповед № 12-11-186/03.02.2023 година Председателят на Комисия за защита от дискриминацията е определил за заместник на В. С., С. С..

В проведеното на 14.02.2023 година е определен предмета на производството – „чл. 14 от ЗЗД и признак увреждане...“ „срещу „Мундус сървисиз“ АД“.

С жалба от 28.02.2023 година Г. С. е посочила, че иска адекватно заплащане и е уточнила, че претенцията и е насочена срещу „Мундус сървисиз“ АД.

На 11.04.2023 година е проведено заседание на Комисия за защита от дискриминацията с определените в първоначалния акт членове.

С молба от 20.04.2023 година Г. С. е навела твърдения, че дискриминацията срещу нея продължава.

На 30.05.2023 година е проведено заседание на Комисия за защита от дискриминацията, като въз основа на Заповед № 12—11-798/26.04.2023 година в участието е участвал Баки Х..

С Решение № 341/26.09.2023 година, постановено по преписка 138/2022 година Комисия за защита от дискриминацията е установила, че „Мундус сървисиз“ АД е извършило дискриминация под формата на преследване по признак увреждане спрямо Г. С. С. от [населено място] и му е наложила имуществена санкция в размер на 2 000 лева, на основани ечл. 80, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗЗД. Жалбата на Г. С. в частта на наведените оплаквания за нарушение по чл. 14, ал. 1 от ЗЗД е оставена без уважение.

За да постанови този резултат съставът на Комисия за защита от дискриминация е приел за установено от фактическа страна, че между Г. С. и „Мундус сървисиз“ АД е сключен Трудов договор № 97/30.03.2018 година и Допълнително споразумение № 248/01.07.2020 година. Приел е, въз основа на Експертно решение № 1411/113/23.06.2021 година и Експертно решение № 0347/082/23.05.2022 година, че жалбоподателката е с намалената работоспособност. Приел е, че с писмо с изх. № 476/26.03.2022 година дружеството-работодател е поискало мнение за съкращаване на жалбоподателката. Приел е, че в писмо от 20.05.2022 година дружеството е посочило, че „Естествено, Вие имате право да заявите всички тези обстоятелства до компетентните органи, като ние ще се възползваме от правото си да установим твърденията си по съответния начин в рамките на съответното производство. Посочваме, обаче, че дружеството ще търси сметка за причинените му от Вашите недобросъвестни действия вреди, както имуществени – за платени такси и разноски, така и репутационни, с оглед на изложените от Вас неверни твърдения“. Приел е, че това представлява преследване по признак увреждане.

Съобщението за решението е връчено на „Мундус сървисиз“ АД на 02.10.2023 година, поради което подадената на 16.10.2023 година жалба е в срока по чл. 68, ал. 1 от ЗЗД.

ЗЗД цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение основано на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Предвидена е защита на лицата, които са предприели действия за защита от дискриминация, арг. чл. 5 от ЗЗД, вр. § 1, т. 3, б. „а“ от Допълнителните разпоредби на ЗЗД.

За да е налице „преследване“, като форма на дискриминация, е необходимо да се установи по-неблагоприятно третиране, предприета защита срещу това третиране и

ново по-неблагоприятно третиране, мотивирано от предприетото действие за защита. В конкретния случай с решението не е установена дискриминация по чл. 14, ал. 1 от ЗЗД, поради което жалбата на Г. С., в тази част, е оставена без уважение. Решението, в тази част, не е обжалвано и е влязло в сила.

От събраните в хода на административното производство доказателства и при зачитане стабилитета на влязлото в сила решение – административен акт, не може да се направи обоснован извод, че е налице дискриминация под формата на „преследване“ по смисъла на чл. 5 от ЗЗД, вр. § 1, т. 3, б. „а“ от Допълнителните разпоредби на ЗЗД. От една страна се установява, че Г. С. не е третирана по-различно от посоченото за сравнение лице Д. П., а от друга, че работодателят я е поставил в условия на ново, по-неблагоприятно третиране, в резултат на предприетата от нея защита срещу дискриминация. Г. С. е навела твърдението, че работодателят иска да прекрати трудовото правоотношение преди да започне производството пред Комисията за защита от дискриминацията, след установяване на онкологичното заболяване и връщането и на работа, след продължително лечение. Това твърдение е наведено във всяка, подадена от С. молба и не може да се възприеме, като форма на преследване, свързана пряко с оплакванията и за дискриминация.

Изпратеното до С. писмо с цитираното по-горе съдържание също не може да се възприеме, като преследване. Дружеството е заявило, че ще упражни правата си, което не следва да се възприема като по-неблагоприятно третиране.

С оглед на горното съдът намира, че административният орган е приложил неправилно материалния закон, поради което решението му следва да се отмени.

Съдът намира за неоснователни наведените от жалбоподателя твърдения за процесуална незаконосъобразност на оспореното решение.

Принципът за неизменност на състава не е въведен в административното производство по установяване и санкциониране на дискриминация. Този извод съдът основава на разпоредбите на чл. 61 от ЗЗД и чл. 14 от Правилата за производството пред Комисията за защита от дискриминацията. Препращането за неуредените въпроси е към АПК, арг. чл. 70 от ЗЗД, в който този принцип не е установен. Препращането на чл. 84 от ЗЗД към Закона за административните нарушения и наказания и е с обхват административнонаказателното производство. Принципът за неизменност на състава е въведен с чл. 258 от Наказателно-процесуалния кодекс, приложим в производствата пред съд. Комисия за защита от дискриминацията е административнонаказващ орган.

Съдът намира, че с оглед спецификата на защитеното право, оплакването за преследване може да се наведе едва след предприемане на защита срещу упражнена дискриминация, поради което намира за неоснователно твърдението за допуснато нарушение, изразяващо се в неприявено оплакване в първоначалната жалба. Още повече, че твърдението за прекратяване на трудовия договор е въведено още с първата жалба и това беше посочено от съда, като основание за материална незаконосъобразност на решението.

Решението е постановено от компетентен орган, арг. чл. 64 от ЗЗД съдържа ясни мотиви и разпоредителна част. Вярно е, че описанието на представените жалби, отговори и становища, на събраните доказателства и цитираните разпоредби са основна негова част, но са налице мотиви за установените факти и са изведени ясни правни изводи.

С оглед на установената материална незаконосъобразност, обжалваното решение,

следва да се отмени.

Съдът намира, че възражението за прекомерност на изплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. Делото е с фактическа и правна сложност, проведени са множество и продължителни заседания пред комисията за защита от дискриминацията.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят разноските пред инстанцията в размер на 2 210 лева, съобразно представения списък.

Предвид горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 341/26.09.2023 година, постановено по преписка № 138/2022 година, на Комисия за защита от дискриминация в частта, с която е установено, че „Мундус сървисиз“ АД, ЕИК[ЕИК], е извършило дискриминация под формата на преследване по признак увреждане спрямо Г. С. С. от [населено място] и в частта, с която на „Мундус сървисиз“ АД, ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева, на основание чл. 80, ал. 2, вр. ал. 1 от Закона за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА Комисия по защита от дискриминация, [населено място], [улица] ДА ЗАПЛАТИ на „Мундус сървисиз“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], Търговски център „Европа“, сгр. 8, сумата от 2 210 (две хиляди двеста и десет) лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: